

Николай Лилиев
Когато нощем...

КОГАТО нощем всред безкрая
извие звездния керван,
обичам смътно да гадая
и да бленувам своя блян:

– Дали сама ще се заключи
душата в своята мечта,
да слуша скръбните съзвучия
на безначална чистота?

И тоя блясък, тая нежност
на вдъхновеното сърце,
дали ще гаснат в безнадеждност
или ще станат нов прицел

за влюбени стрели? – Не зная,
но щом заглъхне сетен звън,
обичам смътно да гадая
и да предричам своя сън.

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7803>]